
THE LAST
LIGHT ON

ΚΑΤΩΦΛΙ 11

Το τελευταίο φως αναμμένο

Υπάρχει μια βαθιά διαφορά ανάμεσα στο να επιβιώνεις και στο να μένεις όρθιος.

Το να επιβιώνεις είναι ένστικτο.

Το να μένεις όρθιος είναι επιλογή.

Πολλοί πιστεύουν ότι τα δύο πράγματα ταυτίζονται.

Δεν είναι αλήθεια.

Ένας άνθρωπος μπορεί να επιβιώσει από μια καταιγίδα και να περάσει την υπόλοιπη ζωή του ξαπλωμένος πάνω στα ερείπιά του.

Ένας άλλος μπορεί να διασχίσει την ίδια καταιγίδα, να μαζέψει ό,τι απέμεινε και να αποφασίσει να συνεχίσει.

Η διαφορά δεν βρίσκεται στην πληγή.

Η διαφορά βρίσκεται στη στάση.

Για πολύ καιρό πίστευα ότι η ζωή ήταν ζήτημα αποτελεσμάτων.

Ύστερα ήρθαν οι δοκιμασίες.

Και ανακάλυψα ότι η ζωή ήταν πάνω απ' όλα ζήτημα αντοχής.

Ηθικής αντοχής.

Συναισθηματικής αντοχής.

Ανθρώπινης αντοχής.

Υπάρχουν χρόνια που όλα μοιάζουν να συνεργάζονται.

Οι άνθρωποι έρχονται.

Οι ευκαιρίες πληθαίνουν.

Τα σχέδια αναπτύσσονται.

Ακόμη και το μέλλον μοιάζει να έχει φιλικό πρόσωπο.

Ύστερα έρχονται άλλα χρόνια.

Διαφορετικά χρόνια.

Χρόνια που δεν σε ρωτούν τι επιθυμείς.

Χρόνια που σε ρωτούν τι μπορείς ν' αντέξεις.

Είναι τα χρόνια που δεν εμφανίζονται στις φωτογραφίες.

Τα χρόνια που κανείς δεν γιορτάζει.

Τα χρόνια όπου η κύρια ασχολία γίνεται απλώς το να συνεχίζεις.

Έμαθα ότι κάθε άνθρωπος κατέχει ένα φανταστικό σημείο θραύσης.

Ένα όριο που λέει στον εαυτό του.

«Αν συνέβαινε αυτό, δεν θα τα έβγαζα πέρα.»

«Αν έχανα εκείνο, θα ήταν το τέλος.»

«Αν ερχόταν εκείνη η δοκιμασία, θα κατέρρεα.»

Κι εγώ το πίστευα.

Ύστερα η ζωή, με τη συνηθισμένη της ειρωνεία, αποφασίζει να το ελέγξει.

Και συχνά ανακαλύπτουμε κάτι εκπληκτικό.

Είμαστε πιο ανθεκτικοί απ' όσο φανταζόμασταν.

Όχι πιο δυνατοί.

Πιο ανθεκτικοί.

Η δύναμη ανήκει στους ήρωες.

Η αντοχή ανήκει στους συνηθισμένους ανθρώπους.

Σε όσους ξυπνούν το πρωί.

Σε όσους συνεχίζουν να δουλεύουν.

Σε όσους αντιμετωπίζουν ιατρικά ραντεβού.

Λογαριασμούς.

Ευθύνες.

Απουσίες.

Φόβους.

Και παρ' όλα αυτά βρίσκουν τον τρόπο να προχωρήσουν.

Είναι οι αληθινοί ειδικοί της επιβίωσης.

Στη διάρκεια της ζωής μου γνώρισα ανθρώπους που θα είχαν εξαιρετικούς λόγους να τα παρατήσουν.

Είχαν πολύ περισσότερους απ' όσους είχα ποτέ εγώ.

Κι όμως συνέχισαν.

Όχι επειδή ήταν αισιόδοξοι.

Όχι επειδή ήταν αφελείς.

Όχι επειδή αγνοούσαν τον πόνο.

Συνέχισαν γιατί κάποιος εξαρτιόταν απ' αυτούς.

Μια κόρη.

Ένας γιος.

Μια μητέρα.

Ένας σύζυγος.

Μια σύζυγος.

Ένας φίλος.

Μια κοινότητα.

Το καθήκον, μερικές φορές, γεννά μια δύναμη που ο χαρακτήρας μόνος του δεν κατέχει.

Όταν δεν ζεις μόνο για τον εαυτό σου, γίνεσαι πιο ανθεκτικός.

Όχι πιο ευτυχισμένος.

Όχι πιο άτρωτος.

Πιο ανθεκτικός.

Υπάρχει ένα σημείο στη ζωή όπου σταματάς να αναρωτιέσαι:

«Γιατί συμβαίνει αυτό σε μένα;»

Και αρχίζεις να αναρωτιέσαι:

«Τι πρέπει να κάνω τώρα;»

Όταν συμβαίνει αυτή η μεταμόρφωση, κάτι αλλάζει.

Η οδύνη δεν εξαφανίζεται.

Όμως χάνει τον πρωταγωνιστικό ρόλο.

Τη σκηνή την καταλαμβάνει ξανά η δράση.

Το παρόν.

Το επόμενο βήμα.

Παρατηρώντας τον δρόμο που διένυσα, συνειδητοποιώ ότι οι καθοριστικές στιγμές δεν ήταν εκείνες των μεγάλων θριάμβων.

Ήταν εκείνες των μεγάλων αντοχών.

Οι μέρες που ήμουν κουρασμένος.

Οι μέρες που φοβόμουν.

Οι μέρες που κανείς δεν θα μπορούσε να με κατηγορήσει αν τα είχα παρατήσει.

Κι όμως, με κάποιον τρόπο, συνέχισα.

Όχι πάντα καλά.

Όχι πάντα με κομψότητα.

Όχι πάντα με θάρρος.

Αλλά συνέχισα.

Σήμερα δυσπιστώ απέναντι στις τέλειες αφηγήσεις.

Δυσπιστώ απέναντι στους ανθρώπους που ισχυρίζονται ότι δεν είχαν ποτέ αμφιβολίες.

Δυσπιστώ απέναντι στις βιογραφίες χωρίς ρωγμές.

Για έναν απλό λόγο.

Δεν υπάρχουν.

Κάθε άνθρωπος κουβαλά μέσα του ένα αρχείο από αόρατες μάχες.

Κάποιες κερδισμένες.

Κάποιες χαμένες.

Κάποιες ακόμη ανοιχτές.

Η ωριμότητα δεν συνίσταται στο να τις εξαλείψεις.

Συνίσταται στο να μάθεις να ζεις μαζί τους.

Με τον καιρό κατάλαβα κι ένα άλλο πράγμα.

Οι ουλές δεν είναι το αντίθετο της δύναμης.

Είναι η απόδειξη της ύπαρξής της.

Κανείς δεν φτάνει μακριά χωρίς σημάδια.

Κανείς δεν διασχίζει πραγματικά τον χρόνο χωρίς να αφήσει κάτι στον δρόμο.

Το ερώτημα δεν είναι αν θα πληγωθούμε.

Το ερώτημα είναι τι θα κάνουμε μετά.

Θα κλειστούμε στον εαυτό μας;

Θα πικραθούμε;

Θα μετατραπούμε σε κριτές του κόσμου;

Ή θα συνεχίσουμε να πιστεύουμε στους ανθρώπους παρά τα πάντα;

Για μένα αυτή ήταν η πιο σκληρή δοκιμασία.

Όχι να συνεχίσω να ζω.

Να συνεχίσω να εμπιστεύομαι.

Να συνεχίσω να ελπίζω.

Να συνεχίσω να χτίζω.

Να συνεχίσω να αγαπώ.

Είναι πολύ πιο απλό να αμύνεσαι παρά να μένεις ανοιχτός.

Πολύ πιο απλό να γίνεις κυνικός παρά να μένεις διαθέσιμος.

Πολύ πιο απλό να υποχωρείς παρά να συνεχίζεις να προχωράς.

Κι όμως η καλύτερη ζωή που γνώρισα βρισκόταν πάντα στην αντίθετη πλευρά του φόβου.

Ίσως αυτό είναι το αυθεντικό νόημα του να μένεις όρθιος.

Όχι να είσαι άτρωτος.

Όχι να είσαι ανίκητος.

Όχι να είσαι τέλειος.

Αλλά να αρνείσαι να επιτρέψεις στις πληγές να αποφασίσουν ποιος θα γίνεις.

Κοιτάζοντας πίσω δεν βλέπω έναν άνθρωπο που απέφυγε τις καταιγίδες.

Βλέπω έναν άνθρωπο που τις διέσχισε.

Κάποιες καλά.

Κάποιες άσχημα.

Κάποιες αφήνοντας μέσα τους κομμάτια του εαυτού του.

Όμως τις διέσχισε.

Στο τέλος, πιστεύω ότι κάθε ύπαρξη κρίνεται από μία μόνο ερώτηση.

Όχι πόσο ψηλά ανέβηκες.

Όχι πόσα κατείχες.

Όχι πόσο σε τίμησαν.

Αλλά τι έμεινε όταν σου πήραν όλα τα άλλα.

Ξέρω την απάντησή μου.

Δεν είναι μια ηρωική απάντηση.

Δεν είναι μια εξαιρετική απάντηση.

Είναι μια ανθρώπινη απάντηση.

Μετά τις απώλειες.

Μετά τα λάθη.

Μετά τις αρρώστιες.

Μετά τους χωρισμούς.

Μετά τους φόβους.

Μετά τον χρόνο.

Είμαι ακόμη εδώ.

Ακόμη όρθιος.